

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Випуск 9

*Матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції
“Україна як геополітична реальність: політика,
економіка, право, духовність”,
м. Київ, МАУП, 21 березня 2013 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2013

Рецензенти: *О. В. Куроченко*, д-р екон. наук, проф.
А. С. Лисецький, д-р екон. наук, проф.
К. В. Пічик, канд. екон. наук, доц.

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 5 від 29.05.13)*

Редакційна колегія:

А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (заступник голови), канд. техн. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
О. В. Куроченко, д-р екон. наук, проф.;
А. С. Лисецький, д-р екон. наук, проф.;
І. П. Розпутенко, д-р наук держ. упр., проф.;
Г. П. Ситник, д-р наук держ. упр., проф.;
Ю. П. Сурмін, д-р соціальних наук, проф.;
В. В. Утвенко, канд. іст. наук, доц.;
Н. М. Чернуха, д-р пед. наук, проф.;
М. В. Чечетов, д-р наук держ. упр., проф.;
Н. П. Ярош, д-р наук держ. упр.

Видання здійснене в рамках проекту
“Наукові праці МАУП”

Становлення і розвиток української державності : [зб. наук. пр.] /
М50 МАУП. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

Вип. 9: Матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції
“Україна як геополітична реальність: політика, економіка, право, ду-
ховність”, м. Київ, МАУП, 21 берез. 2013 р. / редкол.: А. М. Подоляка
(голова) [та ін.]. — 2013. — 288 с. : іл. — Бібліогр. в кінці ст.

Розглядаються питання організації управлінської діяльності, управління персо-
налом в сучасних організаціях, досліджуються актуальні проблеми менеджменту, що
свідчить про активне залучення студентів до проведення наукової діяльності. Це дасть
можливість усім бажаючим ознайомитися із сучасним станом управлінської науки в
Україні.

Для студентів, викладачів і всіх, хто цікавиться менеджментом.

ББК 65.290-2я43

Новацька Н. І.

Формування управлінської думки
в Україні з другої половини XIX ст.
і до початку XX ст. 82

Паршина Н. П.

Геополітична ідентичність
населення України:
фактори формування..... 86

Радченко О. Б.

Самолегітимація і суб'єктність
як умови геополітичної
безпеки сучасного українського
суспільства 90

Соколовська К. М.

Українська мова як чинник
формування духовності нової
генерації українців 93

Шуст В. В.

Соціокультурні аспекти впливу
глобалізаційних процесів
на українське суспільство 100

Подолька С. А.

Адміністративні процедури
прокурорської діяльності щодо
звернення громадян 103

Юлдашев С. О.

Використання альтернативних
методів розгляду економічних
спорів за кордоном..... 109

Ємельянов А. С.

Вексельні правовідносини як
самостійний інститут
господарського права 111

Лісовський П. М.

Феноменологічна редукція духовного
капіталу як сенсорно-розумовий
акт у конструктивній моделі
мудрості: філософсько-політичний
вимір..... 113

Степанюк І. В.

Духовный смысл современных
экономических отношений 116

Темник І. О.

Економіка знань за сучасних
геополітичних умов 123

Тімашова В. М.

Культурне надбання в сучасному
інформаційному суспільстві..... 126

Костюк Т. О.

Динаміка змін зовнішньополітичних
пріоритетів України і їх вплив
на імідж держави у світі 128

Баєв В. В.

Формування системи безпеки
туристичного підприємства в умовах
глобальної нестабільності 131

**Доносо Варгас Дієго Хосе,
Доносо Варгас Сантьяго Феліпе,
Доносо Варгас Хавієр**

Стратегія національної безпеки
України в умовах глобалізованого
світу 137

Магеррамзаде Алібала Саттар огли

Основні засоби протистояння
фінансовій кризі на національному
і міжнародному рівні..... 141

Астафьева Г. И.

Утраченная эмпатия, социальные
проблемы, “эмоциональное выгорание”
и необходимые решения 149

Бондаренко С. В.

Роль громадської дипломатії у
національному брендингу України 153

Вакуленко Н. А.

Активізація самостійної роботи
студентів-економістів як шлях
до запровадження у навчальний
процес проекту “Європейський
Мовний Портфель
для економістів” 155

ФЕНОМЕНОЛОГІЧНА РЕДУКЦІЯ ДУХОВНОГО КАПІТАЛУ ЯК СЕНСОРНО-РОЗУМОВИЙ АКТ У КОНСТРУКТИВНІЙ МОДЕЛІ МУДРОСТІ: ФІЛОСОФСЬКО-ПОЛІТИЧНИЙ ВИМІР

Становлення і розвиток української державності, вип. 9, с. 113 — 115

У 60-ті роки минулого століття нового стилю теоретико-методологічних засад набула феноменологічна соціальна філософія та філософія історії. Наукова цінність феноменології полягає у здатності трансформувати ефірно-субстанційні (першопочаткові) різновиди у різновид пізнавальної діяльності людини. Таке переосмислення наукових понять ініціює інтелектуальна інтуїція як “вбачання” істини, її здатності саморозкриватися. За цих обставин варто відзначити концепцію проактивності.

При цьому, за Гуссерлем, важливе місце посідає “інтенційна активність”, “напруженість” свідомості, оскільки до інтенційної активності мають належати діяльність органів чуття, уяви, фантазії, міфу як відповідного сенсорного світовідчуття. Саме інтенційність свідомості реалізується в серії конститутивних актів мудрості. Адже Гуссерль створює феноменологію як суто методологічне вчення, яке має за мету обґрунтування системи знання як такого. Тому Гуссерль розробляє в “Ідеях до чистої феноменології і феноменологічної філософії” новий підхід до методології — так звану “трансценден-

тальну феноменологію”, духовним ядром якої є ідея “феноменологічної редукції”.

До вимог реалізації процедури феноменологічної редукції Гуссерль відносить застосовувані ним і в попередній період процедури “утримання” від певних суджень про об’єктивне буття реального світу або математичний вислів “винесення за дужки” пізнавального розгляду об’єктивного змісту реальності, так само як і психофізичної (емпіричної) реальності власного “Я” (“Ego”). Таку сукупність зазначених операцій іноді називають “психологічною редукцією”, що містять у собі операції щодо отримання “ейдетичного” знання (або “ейдетичної редукції”).

За цих умов новим моментом виступає остання процедура — “трансцендентальна” (або “феноменологічна”) редукція, в ході якої редукується (піддається “епохе”, усувається від розгляду) не тільки емпіричне “Я” (емпіричне “Ego”) суб’єкта пізнання, а й увесь ейдетичний зміст пізнавальних операцій. Крім того, в процесі феноменологічної редукції елімінується увесь сумнівний — не аподиктичний зміст пізнання, оскільки лишається тільки

трансцендентальний (або “чистий”) суб’єкт (або “Я”) і сам факт мого сумніву. Як вважає Гуссерль, тільки цей “феноменологічний залишок” здатний мати статус аподиктичного (абсолютно безсумнівного) знання. Трансцендентальне Ego, або трансцендентальний суб’єкт, є таке моє існування, про яке я нічого не знав до завершення процедури феноменологічної редукції. Це інтуїтивне, інтелектуально виражене, самовідчування “чистого” факту свого існування як інтенційний об’єкт мислення.

На наш погляд, феноменологічна редукція духовного капіталу, що вбачає феномени життєвого світу, виявляє себе у хронологічній послідовності конститутивних актів, оскільки вони становлять інтенційний зміст феноменологічних об’єктів — феноменів. За цих обставин функціонування трансцендентального суб’єкта виявляє два моменти — часовий потік інтенційних конститутивних актів “чистої” свідомості і корелятивні результати цієї комунікативної активності — інтенційні об’єкти. Це означає, що феноменологія як система методологічного знання має онтологічне та гносеологічне підґрунтя. Тому Гайдеггер інтенційно скеровує на світ, буття не штучно відірвану від людини свідомість (перетворюючи її тим самим на абстрактно-логічний гносеологічний суб’єкт), а саму людську екзистенцію. Останнє і є реально-екзистенційним, онтологічним суб’єктом, “безоднею ніщо” у товщі речовності світу, “світлою плямою прозорості” в бутті. Феноменологічна методологія використовується Гайдеггером для “деструкції” раціоналістично-“метафізичної” картини

світу й осягнення ірраціоналістського напрямку. Адже сама інтенційність свідомості є специфічним виявом екзистенційної природи людського буття, що ініціює в собі екзистенцію.

На феноменологію як на матрицю онтологічно різних позицій посилаються і М. Мерло-Понті, і А. Камю з власними варіантами екзистенційної філософії, і засновник французького персоналізму Е. Муньє, і представники так званої “філософії духу” Л. Лавель і Р. Ле Сенн.

Перенесення зазначеної феноменологічної моделі мудрості на український ґрунт у цьому вузькому значенні містять і перші вітчизняні наукові розробки стосовно такого його структурного елемента, як ідентичність [2]. Однак, на нашу думку, доречно утвердити широке тлумачення терміна “політика ідентичності”, оскільки ним досить точно і семантично виправдано охоплюється комплекс явищ, наукових і практичних проблем, що є актуальним для етапу становлення національної державності. Саме політика ідентичності уможливорює в собі органи державної влади. Політичні та громадські рухи й організації, самоврядні територіальні, конфесійні, професійні та інші об’єднання громадян, духовна еліта, вчені, освітяни, різноманітні медіа, а також впливові фінансові та економічні структури, що забезпечують ресурсами впливовості.

У цьому значенні політика ідентичності може бути за своїм типом креативною. Важливість такої політики ідентичності серед інших сфер суспільного управління та державної політики визначається функціями,

які виконує механізм національної ідентифікації в системі суспільної організації та саморегулювання. Основними компонентами такої організації є: морально-ціннісна інтеграція суспільства, що забезпечує стабільність суспільних зв'язків та надає відчуття захищеності кожному члену суспільства.

Таким чином, нині має панувати такий креативно-творчий дух часу, в якому пропонується відмовитися від ідеологічного протистояння і зосередити увагу державності й громадськості на вирішенні прагматичних завдань узгодження ро-

зуміння критеріїв національної належності та імперативів суспільної поведінки.

Література

1. Гуссерль Э. Логические исследования. — СПб, 1909. — Т. 1. — С. 101.
2. Громадянське суспільство в Україні та “політика ідентичності” / За ред. Ю. Тищенка, С. Горобчишина. — Укр. незалежний Центр політ. досліджень. — К.: Агентство “Україна”, 2010. — 75 с.